

VIAXXE QUE FIXO "PELUDEZ" COS "AMIGOS DOS CASTILLOS" A GRECIA
NO MES DE ABRIL DE 1984.

=====

Unha rapaciña, guapiña coma un sol e longa coma un dia de maio, e que se chama comá Reina de España, paroume e preguntoume:

-E logo, Pelúdez, este ano non vai contarnos o que fixo no viaxe?

A min non me gusta falar de min, porque xa son moitos os que de min falan, e todos mal; pro como non podo negarlle a aquela rubiña guapiña nada, vou contar o que me pasou na Grecia e con algunha greciana, pois está visto que, anque nos chamen machistas, a verdá é que unhos calzós, inda que señan dun vello cáncamo, siguen tendo moita saca, ou seña eso que agora lle chaman lligue. E ahí vai o meu conto:

Salimos de Lugo en rebaño e xibrados en dous coches. Chegamos ó camp da Bacolla e saludamos ós amigos do Ferrol, ó señor Quintanilla, ó señor Morales, ás súas señoras e un Vapaciño que, dendes do ano pasado, medrou máis cos tirabeques.

Pasaron a nosa equipaxe por unha portiña, i eu xa coidei non volver vela, pois nin un recibo me deron. E métennos outra vez nos coches dicindo que íbamos pra Santiago. Pro anda, anda, tan lonxe nos levaron que eu xa pensei que íbamos a ir en auto hastra as Atenas. Pero non: leváronnos a unha fonda que lle chaman "Os Tilos", quizabes pra calmarnos. Alí paso me xa o primeiro caso.

Estaba eu durmindo os dous netos de viño cos que arrempuquéi pró estomago a cena, cando sinto ruxir ó meu lado o teléfano. Agarreino pra apagalo cando escuito unha voz que decía: "¡Xa son las seis!". Eu dixen pra min: "-Pois nesa hora, a min nada se me perde". E seguí durmindo coma un angelito dos que dormen ben. Hastra que o CRUZ me sacudiu coma quen sacude un saco de castañas pra que asenten. E díxome: "-¡Erguete, loubán, que te estamos agardando e xa están todos embaixo!".

Tanta présa me deu, que ó vestirme metín as dúas pernas pola perneira esquerda do calzón, e quedei coutado coma unha besta coa solta. Pro ó fin funme amañando como puiden. E cando cheguei embaixo, o señor VARELA VILLAMOR, chegándome a boca a orella con moito misterio, díxome:

-Pelúdez, os botós son pra abotonarse, e non pra facer propaganda...

Abrocheime avergonzado, pro vin que non era o último porque inda baixaban unhas rapazas refregando os ollos. Elas, inda que algunhas tragufan calzós, non tiñan problema, pois gastaban caemalleira.

Volvimos á Bacolla. Metéronnos nun airoplano. Déronme unha auga amarela que inda anda beilándome no entripado, e apeáronnos en Madrid. Outra vez as présas. Nin tempo tiven pra atar ben os zapatos, e cando iba a entrar nunha correa que anda sola e leva nela a xente, a señorita LOPEZ CAMPO tripoume a amarralla que levaba desatada e izas! enfuciñei e fun ceitada na cinta, hastra que o GORDILLO me levantou e me dixou:

-Podes erguerte, Pelúdez, que inda é cedo pra durmir a siesta.

Despois metéronnos noutro aviolo. Alí loitei coa comida, non por non comela, senón porque non hai sitio onde poñer as cousas i enlarafuceime todo por chapar todo o que viña nunha bandexa que debe ser pra nenos. E pra máis coña, a condanada da rapaza que servía, gastoume unha groma por rirse e meteu nunha bolsiña coitelos, culleres e tenedores. E como eu non sabía que estaban alí, tiven que comer cos dedos. E a groma siguí poñendo nun papel non séi qué raios de polvos, que eu coidéi que era azucres, e cando o botei no café sabe o demo o que era, pois tiven que espurrar e inda ando cuspiendo todo o dia co gusto que os polvos me deixaron.

Din que estive en Barzalona. ¡Non digo que non! O que sei é que cando despertei estaba nas Atenas. No airoporto volveume a alma ó corpo cando vin a miña maleta salir por un furado dando brincos coma un xatiño cando ceiban no prado. Abofellas parcíame que estaba mui leda por volver a verme. Entón dixen pra min:

-¡Vaia, os que vimos non seremos mui guapos -a non ser as miñas almiñas, que o son todas-, pro honrados, parece que o somos... polo de agora...